

algún jove que t'agradi? — No hi he pensat mai amb aquestes ximpleries — li vaig respondre. — Jo t'ho dic — feu ell — perquè si us agradessiu amb algun, us casaria, i en comptes de tenir un fill en tindria dos, casant-vos. — Vaia, vaia, no digueu tonteries — li vaig dir, tota enriolada —, que mai he tingut semblants pensaments

— Doncs, mira, et dono vuit dies de temps per a pensar-t'hi: O ens casem, o te n'has d'anar de casa.

— Vuit dies, dieu? Si voleu, ara mateix! Anar-me'n d'aquí? De cap de les maneres! Déu me'n guard! On aniria, pobre de mí! Què faria tota sola, al món! No, no, ja m'hi he ben pensat; casemnos i que Déu hi fassi més que nosaltres. Si ell era el meu pare!

SRA. ISABEL. — Ja té raó, ja, que n'hi va fer de pare.

ANGELETA. — Jo, la veritat, no ho sabia què era això de casar-se; no hi havia pensat mai; però ho volia ell, i n'hi havia prou; perquè aquell bon home, no era capàs d'haver-me fet fer una mala cosa. (Ben convençuda).

SRA. ISABEL. — Està clar que no.

ANGELETA. — Al cap d'un mes, el dia del seu sant, que s'escau per la Festa Major, el senyor Rector ens donava la benedicció.

SRA. ISABEL. — Si que va anar depressa la cosa.

ANGELETA. — Va passar molt de temps que tot va seguir igual, com si res; ell feballava, i jo, com sempre, complint la meva obligació; però al menys havíem aconseguit una gran cosa: acabar amb les males llengües, i amb les llatinades d'intenció.

SRA. ISABEL. — Està clar, com que ja eren casats.

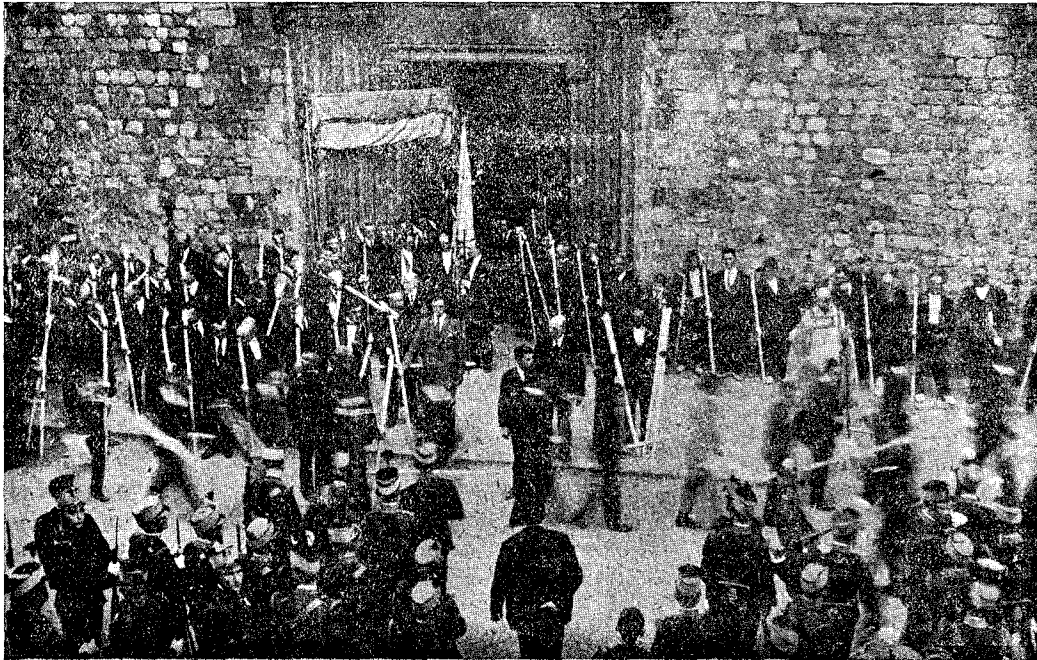
ANGELETA. — Va venir l'hivern; erem ja a les vigílies de Nadal, i un vespre em va dir: — Noia, fa molt fred. — Jo, — Si

que en fa — li vaig respondre; perquè de veritat que en feia molt. I ell, amatent, va afegir: — Qui sab si estalviessim un llit, que tu no tindries tanta feina amb la bogada? — Com vós volgueu — li vaig respondre; perquè jo sempre li vaig dir vós I ell, tot alegre, va afegir: — Podríem fer

Estella, — la religiositat de l'espectacle, del que amb seguretat en servaràn per molt temps memòria els granollerins.

En la llarga comitiva hi veiérem els gegants i nanos, portats expressament de Barcelona; els nens de les escoles de les Germanes Carmelites i Germans de les

Escoles Cristianes amb el penó estrenat en aquell dia; nens de les Escoles nacionals, amb el seu penó també, alumnes de l'Institut de Estudis superiors els Lluïsos, amb sa bandera; confrades de Sant Isidre, Sant Pere, Nostra Dona del Roser, Sant Josep i Sant Antoni amb llurs banderes; la Creu Roja, representada per una secció de camillers i comissió d'oficials tots d'uniforme; l'Escolania Parroquial i

LA PROCESSION DEL CORPUS SORTINT DE L'ESGLÉSIA

servir el llit dels forasters; ja que aquell quarto és el més recollit de la casa. — Vós mateix, m'és igual — vaig dir jo. I aquella nit no en vàrem tenir gens de fret! (Intenció).

SRA. ISABEL. — (Esclafint una forta riallada). Jal jal jal!

La festa del Corpus

Sol radiant, rojos clavells, daurada ginesta, cares alegres, anants i vinents de gent endiumenjada, colles de forasters, domaços, balconades de femenines belleses, incens, música, brillants uniformes. Veus-aquí la festa d'enguany Festassa esplèndida, d'escaient popular, ha sigut, aquest any, d'intensa i heterogènia coloració.

La processó, que mai s'havia vist tan magníficament nodrida, sortí de l'Església parroquial a dos quarts de set de la tarda, seguint la ruta acostumada, sense que es produís el més lleu incident que pertorbés, durant el seu pas pels carrers, — on formaren les forces del batalló de

l'Ajuntament de Granollers en pès i altres entitats i moltes personalitats de nostra vila.

De fóra, hi vàrem veure molta gent. Mereixen especial menció don Xavier Flaquer, president del Consell directiu del Banc de Granollers i don Josep Coma, il lustre advocat. De Bigas, hi havia l'arcalde, concellers i jutge; de Canovelles, tot l'Ajuntament i el jutge; de Cànoves, l'arcalde i el secretari municipal; de Cardedeu, l'arcalde i el jutge i amics del pendonista; de L'Ametlla, quatre concejals; de La Garriga, una representació de l'Ajuntament; de La Roca, l'arcalde, concellers i secretari; de Les Franqueses, el finent d'arcalde, regidors i secretari; de Lliçà de Munt, l'arcalde i concejals; de Lliçà de Vall, el jutge municipal; de Martorelles, tres concellers; de Montcada; l'arcalde, l'Ajuntament, el secretari, el jutge i nombroses representacions d'entitats d'aquella població; de Mollet, l'arcalde, quatre concellers i, entre altres veïns, don Jaume Mas; de Montmany, nodrida representació; de Montmeló, regidors i propietaris; de Montornès, re-

Reservat per l'anunci de la fàbrica
d'anissats i licors de Mario Altimiras